

Ἀπὸ τὰς ἀγάλας τῶν γονέων ἀφηρπάγη ἡ Πολύμνια ἕξαφνα, ὡς πτηνὸν ἀφιπτάμενον τοῦ κλωβοῦ. Ἐστερήθη ἡ γῆ δύο τρία μειδιάματα καὶ τίποτε πλέον. Πέραν ἡ ἀμφιβολία τῆς μελλούσης ζωῆς. . .

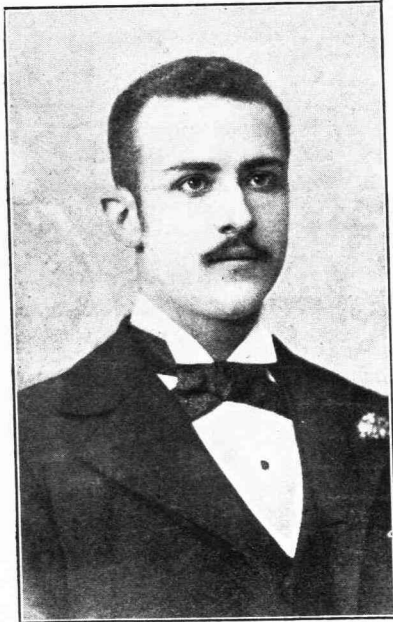
Κόρη τοῦ εὐγενοῦς καὶ φιλοπάτριδος κ. Ἀποστόλου Ζάππα, ἀνεψιοῦ τῶν μεγαθύμων εὐεργετῶν τοῦ Ἐθνους, ἡ Πολύμνια Ζάππα ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τῶν δύο ἄλλων μικρῶν ἀδελφῶν τῆς Κωνσταντίνου καὶ Μελομένης, διότι τρεῖς ἔθαψεν ὁ ἀτυχῆς πατὴρ ἀγγέλου.

Ἡ Πολύμνια Ζάππα ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Μαρτίου 1897, εὐφυστάτη κορασίς, καταπλήττουσα μὲ τὴν χαριτωμένην εὐμορφίαν τῆς καὶ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς τῶ σπινθηροβόλου. Ἄλλ' ἡ πρόωρος ἐκείνη εὐφυὰ ἐπέπρωτο νὰ σεβσθῆ τὸσον ταχέως, εἰς τὰς πρώτας ἀκόμη ἐκδηλώσεις τῆς.

Ἐπὶ τοῦ μικροῦ τάφου τῆς ἡ στοργὴ τῶν γονέων ἀνήγειρε πολυτελεῖς ἐκ Πεντελῆσιου μαρμάρου καλλιτέγνημα, ὅπερ στολιῶζει νῦν τὸ Ἀ΄ Νεκροταφεῖον, ὀφειλόμενον εἰς τὴν τέγγην τοῦ κ.Ι. Καρακατσάνη, νέου δόντος οὕτω δειγμα τῆς καλλιτεχνικῆς αὐτοῦ ἀξίας. Ἡ ποίησις καὶ ἡ τέχνη συναντῶνται ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τῶν τριῶν τέκνων τοῦ Ἀπ. Ζάππα, τάφων οἱ ὁποῖοι ἐγκλείουν ποίησιν ἀνθηρὰν καὶ πόνους στοργῆς.

ΕΝΕΚΑΒΙΒΕ τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν χαρίζουν εἴκοσι δύο ἔτη.

Ἐν Ἀθήναις διήλθε τὰ ἔτη τῶν πρώτων σπουδῶν, καὶ τὸ ἡμέτερον Πανεπιστήμιον τὸν ἐδέχθη ἡβῶντα νεανίαν εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἀκαδημαϊκῶν πολιτῶν, ἐν τῇ Νομικῇ σχολῇ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Δ. ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

ριλάου Τρικούπη καὶ λάβη τὴν εὐχὴν του. Γενόμενος δεκτὸς καὶ ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρός, ἐὰν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει του τὸ τόσῳ μακρυνὸν ταξείδιον ἀπήντησε μετὰ θάρρους:

Υἱὸς τοῦ δημοφιλοῦς συμπολίτου κ Δημητρίου Λεονάρδου, τοῦ γνωστοῦ διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ τὸ πῦρ τῆς δραστηριότητος ὑπὲρ ἀρχῶν χρηστῶν καὶ πάσης εὐγενοῦς ἰδέας, ὁ Ἀθανάσιος ἐξεπαιδεύθη μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας. Ἄλλ' ὁ ὀρίζων ἐδῶ τῷ ἐφάνη στενός. Εἶνε γνωστὴ ἡ πληθώρα τῶν ἐπιστημῶν, ἣτις τὸν ἀπήλπισε. Διὸ καὶ ἀπεφάσισε, περιβαλλόμενος ἀπὸ ὠκεανὸν ἐλπίδων, ν' ἀφήσῃ τὴν γενέτειραν καὶ νὰ φύγῃ πολὺ μακράν, εἰς Βραζιλίαν, ἵνα ἐπιδοθῆ εἰς τὸ ἐμπόριον, παρὰ τῷ ἐκεῖ σεβαστῷ θεῖῳ του κ. Ὁθωνι Λεονάρδῳ, τῷ διαπρεπεῖ Ἑλλήνι, ὅστις τιμᾷ ὡς Γενικὸς αὐτόθι πρόξενος, διὰ τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς εὐφυΐας του τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, παντοιοτρόπως ἐργασθεὶς ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἐκείνῃ γῶρᾳ ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῶν Ἑλληνικῶν προϊόντων. Καὶ ἀνήχθη εἰς τὸ πέλαγος μὲ μόνην τὴν χρυσῆν του καρδίαν ὡς πυξίδα. . . Προτοῦ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς πατρώας γῆς εἰς Ρίον Ἰανέριον, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1895 μὲ τὰς εὐχὰς τῶν γονέων του, μίαν παρὰ τοῦ πατρὸς του ἐζήτησε χάριν, νὰ παρουσιασθῆ ἐνώπιον τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς Χα-

— Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε, ἔλαβον ὑπ' ὄψει μου τοῦτο, ὅπως ἔλαβα ἐπίσης ὑπ' ὄψει, ὅτι δὲν ἐννοῶ νὰ συνεχίσω τὸν δυστυχῆ βίον τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ τοῦτο τὸ ἤρῳσθη ἐκ τοῦ ἀπέναντι ὑμῶν εὐρισκομένου πατρὸς μου, ὅστις τόσα ὑπέφερεν ἐπὶ 25 ἔτη, διατελέσας ὑπάλληλος.

Ὁ Τρικούπης τὸν συνεχάρη, εἰπὼν αὐτῷ ὅτι ἔχει πεποιθήσιν ὅτι θὰ τιμῆσῃ, ἀφοῦ ἐμπνέεται ὑπὸ τοιούτων αἰσθημάτων, ὅχι μόνον τὴν οἰκογενεῖάν του, ἀλλὰ καὶ τὴν Πατρίδα.

Μετέβη, πλήρης προσδοκιῶν ὁ Ἀθανάσιος εἰς Ρίον Ἰανέριον. Ἐλπίδες χρυσαῖ τὸν περιετριγύριζαν. Ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἦν ἐνεκολπώθη, τάχιστα προήχθη εἰς ταμίαν τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου Antica Casa Millet.

Πλὴν, ἡ Μοῖρα κατεδίωξε τὸν ἀτυχῆ νεανίαν. Εἰς τὰς ὥραιότερας στιγμὰς τῆς ζωῆς του ἀπηνῆς ἐπῆλθεν ὁ θάνατος, καὶ τὴν 13 Ἀπριλίου 1896 τηλεγράφημα πρῶτην φορὰν ἔλθον ἐκ Ρίου—Ἰανερίου, ἐντὸς ἑξ ὥρων ἀνήγγελε τῇ ἀπαρηγορητῶ οἰκογενεῖᾳ Λεονάρδου τὸ μοιραῖον τέλος τοῦ ἀγαπητοῦ Ἀθανασίου.

Ὅταν ὁ θάνατος πλήττει τὸσον ζηλοτύπως, τὸσον τυφλῶς, εὐγενεῖς καὶ χρησίμους ὑπάρξεις, ἀπὸ τὸ μειδίαμα τῶν ὁποίων ὀλόκληρος εὐδαιμονεῖ οἰκογένεια καὶ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῶν ὁποίων ὠφελεῖται ἡ κοινωμία, ποῖος λόγος νὰ ἰσχύσῃ, νὰ ἐλαφρύνῃ τὸ πένθος καὶ νὰ σκορπίσῃ τὴν ἀπογοήτευσιν;

Ἡ φωτεινὴ τῆς ζωῆς του ἀκτὶς ἐσβέσθη καὶ μετ' αὐτῆς σκότος βαθὺ ἐκάλυψε τὸν οὐρανὸν τῆς οἰκογενειακῆς του εὐτυχίας καὶ τὸ μειδίαμα φιλοστόργου μητρὸς μετεβλήθη εἰς σπαρακτικῶς ἐναγώνιον θρῆνον.

Ποῖα ὄνειρα δὲν ἐβλάστανον περὶ τὴν χαριτωμένην αὐτὴν ὑπαρξιν καὶ ποῖαν ἐν αὐτῇ χαρμονῇ δὲν συνήντα τοῦ πατρὸς τοῦ ἀτυχοῦς ἡ στοργὴ καὶ τοῦ θεοῦ, τοῦ πατρικῶς φιλοῦντος τὸν ἀτυχῆ νέον, ἡ ἀγάπη. Ἦτο τὸ χάριμα, ἡ ὄσας τῆς καρδίας καὶ ἡ πανήγυρις τῶν ὀφθαλμῶν πολυτίμων γονέων, ὁ σύντροφος ἐν τοῖς ὄνειροις τῆς νεότητος πεφιλημένης ἀδελφῆς, μεθ' ἧς παιδίον τὰς πρώτας τῆς ἀγάπης ἐφέλλισε λέξεις. Πλὴν! Ὅλα τὰ ὄνειρα αὐτὰ ἐχάθησαν εἰς τὴν παγερὰν ἐπέλασιν τοῦ θανάτου, ὅστις ἐνωρὶς τὸν ἀφήρπασε, νεκρῶσας τὴν ἀνθηρότητα, τόσα χαρίσματα...

Ἀνίσχυροι νὰ σκορπίσωμεν λίβανον ἐπὶ τοῦ χῶματος τοῦ συμπαθεστάτου νέου, ἐγκολπούμεθα μετὰ στοργῆς τὴν μνήμην του τὴν προσφιλῆ καὶ χύνομεν δάκρυα θαλερὰ διὰ τὴν ἐκ τῆς γῆς σκληρὰν διέλευσίν του, τὰ δάκρυα ἐκεῖνα τὰ ὅποια μόνῃ ἡ νεότης γνωρίζει νὰ σπένδῃ καὶ ἄτινα καθιστᾷ ἱερά ἡ ἀδελφότης τῶν πόνων εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς...

